

Tak ide život

Vo svojich 19 rokoch som zažila jeden z najväčších šokov mojej doterajšej existencie. Uvedomila som si, že som dospelá. Teda aspoň by som mala byť. Niežeby som sa tak naozaj správala alebo cítila, no všetci mi to tvrdia a všetko tomu nasvedčuje.

Mama vyhlásila, že je čas, aby som si prala sama. Variť už viem, teda ak sa za varenie považuje príprava párkov a praženice, teraz je na rade pranie. Pre tých rovnako zúfalých ľudí, ktorí majú kôpku špinavej bielizne a žiadne tušenie čo s ňou, mám jednu dobrú radu: Práčka sa nedá ovládať hlasom ani prosbami. Verte mi, skúšala som to. Musíte zaťat zuby, zistiť načo slúžia všetky tie tlačítka a divne blikajúce svetielka, možno si prečítať návod, no nakoniec prídete na to, ako domáci požiarač ponožiek funguje. Je dosť pravdepodobné, že pri prvých skúšobných pokusoch pár kusov oblečenia zmení farbu alebo veľkosť. To vlastne nevadí. Zmena je život, či ako sa to hovorí. Aspoň nebudete musieť kupovať nové kúsky a máte možnosť založiť nový módný trend.

Som maturantka. A keby som náhodou na to zabudla, mám zelenú stužku na bunde, kde je to napísané. Ak by ani to nestačilo, pár mojich milovaných príbuzných mi to veľmi rado pripomenie pri každom našom stretnutí. Otázky typu: Z čoho to vlastne maturuješ? To naozaj fyzika a matika? Kam ideš na výšku? Čo chceš v budúcnosti robiť? ma čoskoro privedú do blázinca. Buď tie alebo derivácie, integrály a vlastne matika všeobecne. Mám toho veľa z čoho sa dá zblázniť. Na vrchole zoznamu sa nachádzajú maturity, skúšky dospelosti ako ich niektorí nazývajú. Hneď vzávase sa držia

Katarína Porubčanová, 19, Gymnázium Dubnica nad Váhom,
Školská 2, 018 41 Dubnica nad Váhom

všetky tie rozhodnutia o mojej budúcnosti. Ale pokoj!
Žiadne stresy!

Peňaženka mi oťažela o ďalšiu kartičku, po občianskom a kreditke pribudol vodičák. Pred pár rokmi som drtila *Need for Speed* s veľkými očami a len veľmi hmlistými predstavami o skutočnom šoférovaní. Potom prišla prvá jazda, kde som zistila zopár závratných noviniek. Auto sa neovláda klávesnicou ani joystickom, ale tromi pedálmi. Hneď ako prvé som sa musela pozrieť, či mi náhodou nenarástla tretia noha, pretože naposledy, čo som to kontrolovala, boli iba dve. A naozaj! Počet sa nezmenil. Tu prišiel šok dva: radenie rýchlostí. Dovedy som poznala iba dva rýchlostné stupne: dopredu a dozadu, no teraz mi tu predstavovali päťstupňovú prevodovku. A posledný, pre mňa asi najväčší šok, boli všetky tie príkazy, zákazy a nariadenia. V autíčkových hrách som si vždy, rovnako ako všetci hráči sveta, najviac užívala búranie telefónnych budok, verejného osvetlenia a autobusových zastávok. A viete čo? To je v reálnom živote zakázané! No hrôza!

Všetky malé deti túžia byť dospelými. Vlastne, je to tá najúžasnejšia vec na svete! Dospelí sa môžu hrať kedy chcú, spať kedy chcú, jesť čo chcú. Majú život úplne bez pravidiel. Ach tá destská naivita. Aj ja som bola takáto. Až pred pár rokmi som si uvedomila, čo to naozaj znamená byť dospelou a chcela zaradiť spiatočku. Vzápätí som zistila, že dvere detstva sú nadobro uzavreté. Ocitla som sa uväznená vo svete, ktorému vôbec nerozumiem. Svet plný intríg, podrazov, dvojtvárností, klamstiev a bolesti je pre moju detskú dušu neznámy. A tak som ako každý iný zmätený človek išla na Google.

Katarína Porubčanová, 19, Gymnázium Dubnica nad Váhom,
Školská 2, 018 41 Dubnica nad Váhom

Okrem toho, že som prišla na to, že zomieram na päť rôznych druhov rakoviny, zistila som aj omnoho horšie veci. Mala by som si začať šetriť. Na dôchodok, ktorého sa pravdepodobne ani nedožijem. Na zdravotnú starostlivosť, ktorú mi časom nebude mať kto poskytnúť. Na lieky, ktoré ma na sklonku života budú udržiavať v chode, aby som mohla každý deň prísť do roboty a večer sa doplaziť z nej. Potom som si uvedomila, že už tu viacej nebude dobrá, chápací mamina schopná vyriešiť každý jeden problém, od absencie druhej ponožky až po zlomené srdiečko. V tej chvíli som skončila s dospelosťou. Otočila som sa na päte a začala som zúfalo búšiť do dverí späť. Tie sa však neotvorili. Nikdy sa neotvorila.

Neostalo mi nič iné, len sa otočiť tvárou do neznáma a kráčať ďalej. Čo mi to prinesie? Neviem. Ale kto môže s istotou povedať, čo ho čaká ďalší deň? Ani jeden zo siedmych miliárd obyvateľov Zeme nemá tušenia, čo si pre neho budúcnosť pripravila. Vzostup alebo pád? Smútok alebo radosť?

Poviem vám jednu vec: Netreba nad tým veľa uvažovať. Aj tak na nič neprídete, iba vás rozbolí hlava a dostanete sa do zajatia ružových tabletiiek. Skočte! Zajtrajšok nebude čakať večne.